

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ὄν ἔκτον διατρέχον καὶ δέκατόν μας χρόνον
ἢ μένει πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ἔννιακόσα
κ' ἢ ψιλὴ μας πάντα δρῶσα.

Τῶν δρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α ἔ ν ν α ἰ μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἰ ἄ τ ῶ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμίου» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγμα, κ' ἔσποιο ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἔξη τοῦ μῦθος τοῦ Μάν
κ' ἢ πρωτεῖουσα βρωμαί.

Πούνιος ἑπτακόσα κ' ἔξη,
στέφανα καθείς ἀς πλέη.

**Ἔτους Κορφοῦς μετὰ στολῆς
κ' ὁ ξυλῆνιος Φασούλης.**

Ἐ κ τ ῆ ς Κ ε ρ κ ῦ ρ α ς. — Γύρω μας βουνά, κοιλάεις, ὄρη,
κ' ἔκει πού 'ταξιδεύσαμε μ' ἓνα μακρὸν βαπόρι,
τὴν θάλασσα τὴν ἐπίπασε μ' αὐτὴν δυνατὸ,
καὶ κάτω 'στῆς κοίταις
ἀρχίσσαμε ρουκίταις,
κοντολογῆς ἔξαράσαμε κ' ἑκάναμ' ἑμετό.

παντοῦ πηλάιαις δυναταίς, ὄρη καὶ τί θὰ γίνῃ !.
ἄλλοι φοροῦν ρεπούμπλικα κ' ἄλλοι φοροῦνε ντρίτσα,
κ' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς 'στὸ σπῆτι του πηγαίνει,
πού 'βρίσκειται, βρὲ Περικλῆ, κτισμένο 'στὴ Γαρίτσα.

Αὐτὸς ὁ γάμος ἦταν γιὰ τοὺς Κορφοῦς λαγεῖο,
πηγαίνει κ' ὁ Καράπαυλος ἂν ξενοδοχεῖο.
Τί νὰ σοῦ πῶ !. δὲν 'πίστευα εἰς δημοσιογράφος
ποτέ μου, μπεχλιδάνη,
ὅτι κ' αὐτοὺς πού κυβερνοῦν τὸ τῆς πατρίδος σκάφος
ἢ θάλασσα τοὺς πνίαινε.

Κ ἔ ρ κ ρ α. — Σὺ ἔαπλόνασε 'στοῦ Μᾶη τὸ γρασιδί,
κ' ἔγὼ θαλασσοδέρνομαι σὲ τοῦτο τὸ ταξιδί.
Κ' ὁ κύριος Καράπαυλος μαζί μας ἐφρικία
κ' ὑπέφερε πολὺ,
κ' ἔβγαλε τὴ χολῆ
πού τώρα τὸν ἐπότισαν γιὰ τὰ Προτοδικεῖα.

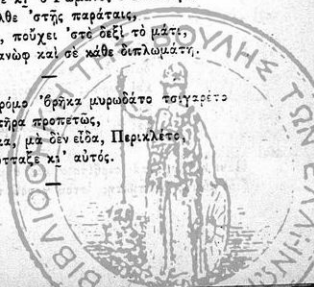
Κ ἔ ρ κ ρ α. — Ἐστῆς Σπανιάδες καὶ 'στοὺς δρόμους τριγυ-
ρίζω

καὶ τ' Ἀνάκτορ' ἀντικρίζω.
Ρυτιδῶναι τὰς θαλάσσας ἐλαφρόπτερος μαίετρος,
ὁμως λένε μὲς 'στῆς στράταις
πὼς κατάκαρπα τὸ 'πῆρε κ' ὁ Ρωμᾶνος ὁ Μινίστρος
πού δὲν ἦλθε 'στῆς παρίταις,
γιὰ νὰ δείξῃ τὸ μονόκλ, πούχει 'στὸ δεξιὸ τὸ μάτι,
μπρὸς σὲ Δούκα Ρωμανῶν καὶ σὲ κάθε διπλωμάτη.

Ἐ κ τ ῆ ς Κ ε ρ κ ῦ ρ α ς. — Ἐφθασα 'στὴν νῆσον τὴν εὐαδί,
κ' ἔν τούτοις μ' ἔλη τῆ βροχῆ
κάνουν τοῦ Κόντ' ὑποσχῆ,
κ' ὁ Κόντης λόγο πρόχειρο τοὺς ἔβγαλε 'στὸ πόδι.
Ὁ Κόντης ἐνθουσίασε τὰ πλήθη, κάρω μίε,
μὰ κ' οἱ τρῆλλοι 'σκόωθηκάν μίε 'στὸ Φρενοκομεῖο,
κ' ὄργανωτὴ τοῦ γύρσαν γιὰ νὰ τοὺς ὀργανώσῃ
καὶ νὰ τοὺς βάλῃ γνῶσι.

Κ ἔ ρ κ ρ α. — Ἐστὸ δρόμο 'θῆρα μυρωδάτο παγερτο
καὶ τὸ 'πῆρα προπετάς,
ὁμως εἶδα καὶ τὸν Δούκα, μὰ δὲν εἶδα, Περικλῆτος,
ἂν μ' ἐκύνταξ κ' αὐτός.

Ἐ κ τ ῆ ς Κ ε ρ κ ῦ ρ α ς. — Ἐφθασα, μεγάλο πανηγύρι,
βλέπω τὸν Σκάρπα, Περικλῆ, βλέπω καὶ τὸν Κυτήρη,

Τάχα τούδε καμπαριά,
πέφτουν μάσκουλα και τράκαι,
φθάνουν κι' από τὰ χωριά
κάτι Δημάρχοι μὲ βράκαι.

Μὰ κι' ἐκείνος μὲ τὴν βράκα, μὰ κι' αὐτός μὲ τὸ σουρτούκο
εἶναι πρώτος Κόντης, κούκο,
κι' ὅπου πᾶς νὰ περπατήσει
κι' ἕνα Κόντη θ' ἀπαντήσει.

Μὴ ρωτήσει πᾶς τὸν λένε, Κόντης εἶναι τὸνομά του
κι' ἄς μὴν ἔχη χαρτζελίκι,
κι' ἐγὼ τρίβομαι σιμά του
νὰ κολλήσω κοντιλίκι.

Πόσος κόσμος, Περικλέτο,
τί περιέργο μπουκέτο.
Και χωριάτικαις θρεμμέναις
κι' Ἀρβανίτικαις ντυμέναις
ἐσπώθησαν ἅ λείστα
κι' ἦλθαν γιὰ νὰ ἴδω τὴν φέστα.

Πᾶω μόνος γιὰ ραχάτι
'στὸ Γαστούρι τῆς Κερκύρας,
καὶ κυτᾶζω τὸ Παλάτι
δυστυχούς Αυτοκρατείας.

Τοῦτο τὸ Παλάτι λένε πᾶς ὅ' ἀλλάξῃ κατὰ πάντα,
καὶ θὰ παίζονται ρολίνα
μὲς 'στὸ ρόδα καὶ τὰ κρίνα,
καὶ τὸ τράντε καὶ καράντε, τὸ τριάντα καὶ σαράντα.

Καὶ ντουγιᾶς θὰ μπαίνοβαγίην καὶ τὸν πόντο του θὰ βάζῃ,
κι' ἡ σκιά τῆς πρὶν δεσποινῆς,
τῆς ἐξέχαστης ἐκείνης,
εἶνα μέρος δὲν θὰ βρέσκῃ νὰ καθίξῃ νὰ ρεμβάζῃ.

Ποῦ τὰ πρὶν Ἀνάκτορά τῆς;
ποῦ τὰ πρῶτα τ' ἐνδρά τῆς;
'Εκεῖ μέσα βλέπω κόσμον ἀπὸ πάσης οἰκουμένης,
κι' ἡ σκιά τῆς σκοτωμένης
κλαίει μὲ λυγμούς καὶ στόνους τὸ λαμπρὸν Ἀχιλλεῖον,
τόσων ρεμβασμένων καὶ πῶθων ἄφωνον βασιλείον.

'Ὅμως τώρα, Περικλέτο, παριᾶτω τὰ τραγικά,
τὰ πολὺ ποιητικά.

'Εοὺ θέλεις νὰ γλεντίσῃς σὰν Ρωμῆς καὶ ρεμπασέριξ
καὶ μὲ τέτοια δὲν ἴδρουντὰ τὰ μεγάλα σου ταῦτιά,
ὁ δὲ κύριος Ἀσπιώτης, ὅπου κάνει, καθὼς ξέρεις,
τοιγαρόχαρτα σπουδαῖα καὶ τῆς τράπουλας χαρτιά,
ἐγκαινιάσῃ κι' ἐκείνος τὸ τρανὸ Κατᾶσθμά του,
ποῦ δοξάζει τὸνομά του,
κι' ἔγινε πομπὴ καὶ μπάλος
εἰς τὸ σπήτι του μεγάλου,
κι' εἶδα καὶ πολλοὺς ἐν τέλει,
Χατζηπέτρο, Θῶν καὶ Δίλην,
ὅμως ἦσαν καὶ σιγώραις
καὶ κυρίαὶ ἀσπροφάραι,
κι' ἂν 'στῆς πῶ δὲν τῆς γνωρίζεις,
καὶ γι' αὐτὸ μὴ μουμουρίζῃς.

Πᾶνε κι' ἔρχονται σεβίτσοι καὶ σαμπάνιας ὀλοένα,
ὁ δὲ κύριος Ἀσπιώτης 'στὸυ χοροῦ τῆ φασαρία

μοῦσε τοῦμα πᾶς θὰ στήλλῃ τραπουλόχαρτα σ' ἰμένα
γιὰ νὰ παίξωμε τὸ μάους 'στὴ γνωστὴ τραπεζαρία.

Κι' ἐγὼ τοῦμα γιὰ τὸ ὄωρο: σκιᾶβο σκιᾶβο, κύρ Ἀσπιώτη,
τῆς Κερκύρας πατριώτη,
ἐπεὶ δὲν εἶναι ἄλλο, Περικλέτο μου κολλήγα,
ποῦ τὰ κόδεαι μὲ φωτιᾶ,
νὰ κτυκῆς νὰ μπαίνῃς μέσα μὲ τὸν Ἄσσο, μὲ τὸν Ρήγα,
καὶ νὰ πέρνῃς καὶ χαρτιά.

'Ἀχ! καὶ νᾶτανε 'δικο σου τὸ περίφημο Παλάτι
τῆς τρανῆς Αυτοκρατείας, ποῦ μου ἴδμπωσε τὸ μάτι,
ὄλ' οἱ φίλοι νύκτα ἴμερα
νὰ τὸ στρώνουν ἐκεῖ πέρα,
καὶ νὰ παίξουνε τὸ μάους μὲς 'στὴν χλόην τῶν ἀνθρώπων
μὲ τὰς αἰμας τῶν ζευγίων.

'Ἀχ! καὶ νᾶτανε 'δικο σου, Περικλέτο μου, στοχάσου,
καὶ τὸν ἄινε κυτᾶντας νὰ φονάζῃς ἄινε χάσου.
Κρίμα κρίμα, κακομοίρη, ποῦσαι κᾶρα ψωραλέα,
κρίμα κρίμα, ποῦ δὲν ἔχεις ν' ἀγαράσῃς τέτοιο πράμμα,
καὶ τὸν ἄινε νὰ βγάλῃς καὶ τὸν ὄτον Ἀχιλλεῖα,
κι' ἄλλ' ἀγάματα νὰ στήσῃς γιὰ τὸν Ρήγα καὶ τὴν Ντάμα.

Κ ε ρ κ ρ α. — Κυτᾶζω χάσκων τὰς πολλὰς ἐτοιμασίας,
εἶδα καὶ τὸν πεθερὸ μας, πρῶτον Δουκά τῆς Ρωσίας.
'Ἀξίερατος καθ' ὅλα μ' αἶμα Δουκικὸν 'στὰς φλίδας,
τὸν ἀπάντησα 'στὸ ὄρωμο, τὸν ἱαίρητῃς μὲ σείδας,
καὶ θαρρὸ μεροὶ πᾶς μούπε, κι' ὅπως τόπε τὸ μεροὶ
ἐκατάλαβα πᾶς ξέρι τὰ Φραντζέλικα φαρσί.

Κ ε ρ κ ρ α. — Μεγάλαις φέσταις, τί δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ...
γεῦματα μὲς 'στὸ Παλάτι, ποῦ καλεῖται Μὸν Ρεπὸ,
καὶ φερμάρομας καμπόσοι μὲ τὸ μάτι σὰν γαρίβα
καὶ νομίζουν πᾶς χορταίνου μὲ τὴν μυρωδιὰ μονάχα,
κι' ἐγὼ πέρνω, Περικλέτο, μίαν ὀδοντογλωφίδα
καὶ τὰ ψεύτικὰ μου δόντια κἀνω πᾶς παστρώσω τάχα,
γιὰ νὰ πῶν κι' ἐγὼ πᾶς ἦμαυ καλεσμένος ἐν ταῖς πρώταις
σὰν ἐπίσημος ἱππότης.

Ἐ κ τ η ς Κ ε ρ κ ρ α. — Ἡ βροχὴ πολλὴ χαλάστρα
βλέπω καμάραις, Περικλῆ, βελουδοστολισμέναις,
καὶ τῆς ξανθῆς τὸ φέρεμα, τῆς νύφης τὸ φουστάνι,
δέκα μοδίστρας ὄρραφταν, κι' ἡ δέκα ὀχλαγιμέναις. [κάνει.]

Φουστάνι, ποῦ τὸ λαχταρᾶ
κάθε τρανὴ σινιόρα,
καὶ νᾶχες μόνο τὴν οὐρὰ
θᾶλαγες ἔξω φῶρα.

'Ὅλο καὶ παίζουν μουσικαὶ καὶ μαντιλόνα κι' ἄρπαις,
στεφάνια τῆς προσεφρονταὶ καὶ ζωγραφισαὶ καὶ σάρπαις,
καὶ τρέχομα 'στὴν Ἐκκλησιὰ
μὲ τὴν καλὴ μας φορεσιὰ
νὰ ἴδωμε τὸ μυστήριον, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
μᾶς σπρώχουνε ἐξοχέτητες προσκεκλημένον τόσαι,
μπαίνω κι' ἐγὼ, βρε Περικλῆ, κι' ἕνα στασιδὶ βρέσκω,
τὰ στέφανα λαμποκοποῦν σ' ἕνα μεγάλο ὄσκα,
κι' ὁ Βασιλῆας κι' ἡ κόρη του τραβοῦν καὶ πᾶνε μπερῶ-
κατόπιν τὰ παθεριὰ, κατόπιν ὁ γαμπρός,
κι' ἄρχισε τὸ μυστήριον, καὶ ὅτῳν γυναικωνίτη
ἔπισε κάποια κι' ἔσπασε τὴν ὤμορφή τῆς μύτη.

Τώρα ξεγνώστους τὸν Βασιλῆα καὶ βλέπεις τὸν πατέρα,
 ξεγνώστους καὶ τὴν Βασίλισσα καὶ βλέπεις τὴν μητέρα,
 τώρα κυττάζεις τοὺς γονεῖούς, ὅπου λυγμὸς τοὺς πνίγει,
 βλέπεις καὶ τὴν μονάρχιδην τὴν κόρη πού θά φέρῃ

Καὶ τὸ Στέμμα σπαρταρῆ
 μὲ λυγμὸ καὶ καρδιοκτύπι...
 θέλει κλάμμα καὶ ἡ χαρὰ
 ὅπως γέλοιο θέλ' ἡ λύπη.

Ὁ γάμος ἐτελείωσε, νὰ ζήσουν, νὰ ζήσουν, νὰ ζήσουν, νὰ ζήσουν,
 σημαίνουν διπλοκάμπανα, βροντοβολοῦν κανόνια,
 τῶρ' ἁρμονία Χερουβείμ τὰς ἀκοὰς ἐκφέλει,
 τώρα φιλοῦνται Δουκικά καὶ Βασιλείων χεῖλη,
 τώρα φιλοῦνται πεθεροὶ καὶ ἀδέλφια καὶ κουζιάδοι,
 τώρα συμπλέκονται βλαστοὶ καὶ ὄσφ' Στεμμάτων κλάδοι,
 τώρα καὶ ἡμεῖς τὸν πόνο μας μὲ τὴν χαρὰ ἔγκλάναμε,
 τώρα Ρωμῆο τὸν πεθερὸ γιὰ σίγουρα τὸν κάναμε.

Ὁ γάμος ἐτελείωσε, νὰ ζήσουν, νὰ γερᾶσουν,
 καὶ ραντέτ' τοὺς μὲ μοσχιαῖς ἀπ' ὅπου καὶ ἂν περάσουν.
 Ὁ γάμος ἐτελείωσε, πάνε, φιλοῦν τὸν Ἄγιο,
 καὶ πίνουνε κουράγιο,
 τοὺς ραίνει λουλουδιῶν βροχή,
 ἀκούν ἀκόμη μὴν εὐχή
 καὶ ἀπὸ τὸν Νικοκάθουρα, τὸν νέο τὸν Δεσπότη,
 καὶ ὅσ' τετρα πᾶν ὅσ' Ἀνάκτορα καὶ ἀρχαῖε φαγοπότι.

Κ ἔ ρ κ ρ α. — Σοῦ γράφω τώρα πῶς 'στοῦ γάμου τὸ τρα-
 κάθισαν καὶ οἱ δύο Δούκες, Ρώσσοι Ναύαρχοι καὶ Ἑγγλί-
 κοι,

καὶ ἔτικοί μας Γεσποῶδροι,
 καὶ ἔγῳ, φίλε κασιδιάρη,
 τριγυροῦς ἀπ' ἔξω μόνος σὰν ἀπρόσκλητος ἱππότης,
 καὶ μὴ σκέψης ὄλιος νέα πού καὶ πού μ' ἐπαρηγγέει
 πῶς 'στὸν κόσμον τοῦτον εἶναι καὶ τὸ γέυμα ματαιώτης
 καὶ ὅ, τι φῶ' στὸ Παλάτι θὰ τὸ βγάλω 'στὸ βασιρεῖο.

**Τὸς Φαδοῦλῃ μεγάλη πατινάδα
 ὅστιν πρώτη τῆς Κερκύρας Σπανιάδα.**

Ὁ Κορριάτες,
 τί παράταις
 σὰς εὐόχασαν τρανεῖς,
 πού πεισμένοι
 καὶ θυμένοι
 κάθε ζῆνος κουνεῖς.

Γιὰ σου, Κόντη,
 σὸ τρώντι
 τοὺς Κορριάτες τοὺς τιμάς.

